

Tilburg University

Commentaar op art. 127 Sv

van Laanen, F.

Published in:
Het wetboek van strafvordering

Publication date:
2009

Document Version
Publisher's PDF, also known as Version of record

[Link to publication in Tilburg University Research Portal](#)

Citation for published version (APA):
van Laanen, F. (2009). Commentaar op art. 127 Sv. In A. L. Melai, & M. S. Groenhuijsen (Eds.), *Het wetboek van strafvordering* (pp. 127 -1-172-2). Kluwer.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Titel VI. Beteekenis van sommige in het wetboek voorkomende uitdrukkingen

Artikel 127

*Mr. F. van Laanen**

Onder opsporingsambtenaren worden verstaan alle personen met de opsporing van het strafbare feit belast.

1 Inhoudsopgave

- aant. 2: Wetsgeschiedenis;
- aant. 3: Achtergrond van de regeling;
- aant. 4: Personen;
- aant. 5: Het strafbare feit;
- aant. 6: Met opsporing van strafbare feiten belast.

2 Wetsgeschiedenis

Art. 127 is sinds de inwerkingtreding van het Wetboek op 1 januari 1926 – zie de Wetten van 15 januari 1921, *Stb.* 1921, 14 en van 30 juli 1925, *Stb.* 1925, 343 – niet gewijzigd.

3 Achtergrond van de regeling

In de toelichting op art. 127 lezen we het volgende:

‘Ingevolge dit artikel, opgenomen ten einde talloze herhalingen te voorkomen, zal, mede in verband met de artikelen [141 en 142], ten aanzien van elk strafbaar feit vaststaan, wie met betrekking tot dat feit als ‘opsporingsambtenaren’ zijn aan te merken.’¹

Art. 127 beoogt dus duidelijk te houden welke personen bevoegdheden kunnen uitoefenen. Het scherp, in verbinding gelezen met art. 141 en 142, bovendien in dat de aanwijzing van opsporingsambtenaren rechtstreekse steun moet vinden in de wet. Dat ligt ook in lijn met het feit dat op grond van art. 1 de bevoegdheden die worden uitgeoefend, ook hun basis moeten hebben in de wet en die ook daadwerkelijk hebben in art. 52 e.v.

4 Personen

Soms is een specifieke persoon met de opsporing van een strafbaar feit belast, terwijl hij in zijn algemeenheid geen aanspraak kan maken op de hoedanigheid van ambtenaar. Ook die persoon heeft de status van opsporingsambtenaar.² Bezwaarlijk is dat volgens de toelichting op het wetsartikel niet, ‘omdat bedoelde personen, zij het dan

* Floris van Laanen is universitair docent straf- en strafprocesrecht aan de Universiteit van Tilburg.

1. Ontwerp Staatscommissie-Ort 1913, II, p. 155.

2. Blok & Besier 1925, I, p. 393.

Art. 127

ad hoc, toch als ambtenaren in ruimeren zin fungeren'.¹ Opmerking verdient wel dat eerst het belast zijn met opsporing iemand tot een opsporingsambtenaar maakt en dat dus niet de burger aan wie bevoegdheden toekomen, zoals het aanhouden op heterdaad ex art. 53, op dat moment opsporingsambtenaar is.²

5 Het strafbare feit

Volgens Blok en Besier ligt in het in art. 127 gedefinieerde begrip opsporingsambtenaar ook een beperking besloten. Die betreft het belast zijn met de opsporing van *het* strafbare feit. Opsporingsambtenaar in de zin van dit artikel is dus alleen de persoon die aan de wet de bevoegdheid ontleent om op te sporen op het grondgebied waar hij is aangesteld of waar hij conform de Politiewet 1993 buiten dat grondgebied zijn taak vervult³ en zulks ten aanzien van het desbetreffende, concrete strafbare feit.⁴

Dat kan bijvoorbeeld, en anders dan onder het wetboek van 1838 het geval was toen een aan art. 127 verwante bepaling ontbrak, ook relevant zijn in bewijskwes-ties.⁵ Art. 344 lid 2 bepaalt bijvoorbeeld dat het bewijs dat de verdachte het ten laste gelegde feit heeft gepleegd, kan worden aangenomen op het proces-verbaal van een opsporingsambtenaar. In een oud arrest werden twee belastingambtenaren bij het opsporen van een overtreden van de Rijwielbelastingwet beledigd en bestond het bewijs ook te dien aanzien alleen uit het door hen opgemaakte proces-verbaal. Dat kon volgens de Hoge Raad in dat opzicht niet gelden als een wettig bewijsmiddel als bedoeld in art. 344 lid 2.⁶

6 Met opsporing van strafbare feiten belast

Art. 127 moet in verband worden gelezen met art. 141 en 142. Daarin staat vermeld wie met de opsporing van alle dan wel bepaalde strafbare feiten zijn belast. We spreken hier wel van algemene en buitengewone opsporingsambtenaren. Wij verwijzen daarvoor naar de M.F.S. ter Heide, commentaar op art. 141 en art. 142 (suppl. 178, november 2009).

1. Ontwerp Staatscommissie-Ort 1913, II, p. 155.

2. Noyon 1926, p. 235 en M. Barels & P.P.J. van der Meij, aant. 2 op art. 127, in: *T&C; Strafvordering* 2009.

3. Vgl. Blok & Besier 1925, I, p. 393-394.

4. Van Bemmelen 1957, p. 101.

5. Van Bemmelen 1957, p. 371.

6. HR 9 januari 1928, *NJ* 1928, p. 212 (m.nt. D).